

Arrest

nr. 223 533 van 3 juli 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 februari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 mei 2019.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. HARDY.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad bij arrest nr. 204 007 van 18 mei 2018.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorig verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet. Hij verklaart dat hij sinds februari 2017 geen contact meer heeft met zijn familie en dat hij het Rode Kruis inschakelde om op zoek te gaan naar zijn familieleden. Hij kwam te weten dat zijn familieleden geen paspoorten aangevraagd hebben en dat zij Irak dus niet verlaten hebben. Hij vreest nog steeds problemen te krijgen met dezelfde mensen als diegenen waarmee hij reeds problemen kende. Deze mensen kregen ook een hogere positie binnen de overheid. Hij zal nog steeds gezocht worden en vreest gedood te worden door de mensen waarmee hij reeds problemen kende. Voorts haalt hij aan dat hij zich in een precare situatie bevindt in België, hij heeft geen andere plaats om naartoe te gaan, hij mag gelukkig nog in zijn sociaal huis verblijven, maar hij mag niet meer naar school gaan en gaan werken.

Ter staving van zijn huidig verzoek legt hij een schrijven neer van het Rode Kruis van 25 september 2018 in verband met de opsporingsprocedure (tracing) die werd opgestart om zijn familieleden terug te vinden en de enveloppe waarin hij post ontving van het Rode Kruis.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. Daar waar verzoeker poneert te behoren tot een bepaalde sociale groep, wijst de Raad er volledigheidshalve op dat het behoren tot een bepaalde groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging, zoals in casu, gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen, is het behoren tot een bepaalde sociale groep irrelevant.

6. Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift de veiligheidssituatie in Bagdad betwist en verwijst naar een artikel gevoegd aan zijn verzoekschrift, om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er van die aard is dat Bagdad niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers in Bagdad een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de situatie in Bagdad actueel niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker slaagt er niet in de informatie van verweerder in een ander daglicht te stellen en aan te tonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn. Het loutere feit dat er nieuwe veiligheidsincidenten hebben plaatsgevonden, betekent op zich niet dat voormelde analyse achterhaald zou zijn.

7. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 25 april 2019, voert verzoekende partij aan dat zij een nieuw attest voorlegt waaruit blijkt dat haar familie verdwenen is. Zij meent dat de CGVS in de bestreden beslissing niet zomaar kan stellen dat dit geen bewijs is van de verdwijning van haar familie. De vaststelling is duidelijk dat haar familie niet meer op hetzelfde adres woont en geen teken van leven geeft. Verzoekende partij stelt dat dit mee in overweging moet genomen worden temeer de situatie in Bagdad aan de checkpoints slechter geworden is, zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan de aanvullende nota, zij geen sociaal netwerk meer heeft en het opstarten van een nieuw leven in die omstandigheden onmogelijk is. Verzoekende partij herhaalt voort haar relaas dat zij zich moest aansluiten bij de milities en zij geen nieuws meer heeft van haar familie.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 25 april 2019 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het volharden in eerder afgelegde verklaringen, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

Verzoekende partij legt bij aanvullende nota van 13 juni 2019 evenals ter terechtzitting een schrijven neer van het Rode Kruis van 29 mei 2019 waarin gesteld wordt dat zij op 10 maart 2017 contact nam met de diensten van het Rode Kruis, dat het opsporingsverzoek overgemaakt werd aan de collega's in Bagdad, dat de gezochte personen (haar moeder, haar zus en haar broer) niet teruggevonden werden op het laatste gekende adres in Abu Ghraib, dat het onderzoek nog steeds voort gaat, dat zij heden een nieuwe piste onderzoeken door in het centraal ziekenhuis in Abu Ghraib aan de hand van foto's na te gaan of zij gewond zijn geraakt of overleden zijn, dat er op heden geen nieuwe informatie meer is en dat de foto van verzoekende partij op de website 'Trace the Face' staat. De Raad stelt vast dat het een gelijkaardig schrijven betreft als het schrijven van 25 september 2018 van het Rode Kruis dat zij eerder heeft bijgebracht en eenzelfde redenering zich derhalve opdringt. Ook in het schrijven d.d. 29 mei 2019 van het Rode Kruis wordt immers geen informatie opgenomen die afbreuk zou kunnen doen aan de verschillende pertinente vaststellingen gedaan in het kader van haar eerste verzoek. Er werd namelijk vastgesteld dat de bewering van verzoekende partij dat het Mehdi leger en de splintergroep Saraya al Salam haar als soenniet gedwongen zouden willen rekruteren haaks stond op de beschikbare landeninformatie aangaande deze milities en gedwongen rekrutering, dat haar opeenvolgende verklaringen over de schade aan haar woning meerdere tegenstrijdigheden bevatten, dat haar verklaringen over het indienen van de politieklacht onwaarschijnlijk over kwamen, dat verzoekende partij haar ontvoering van 2013 niet vermeld had bij de DVZ, dat het onwaarschijnlijk is dat van een soenniet zou geëist worden dat zij deelneemt aan een sjiiitische optocht, en dat verzoekende partij een opvallend gebrek aan interesse vertoonde in haar eigen veiligheidssituatie alsook in enkele kernelementen met betrekking tot haar ontvoering. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de bewering van verzoekende partij dat haar familie nog steeds vermist is en mogelijks vermoord of gearresteerd werd omwille van de problemen die zij bij haar eerste verzoek om bescherming verklaarde te hebben gekend.

Verzoekende partij legt bij aanvullende nota van 13 juni 2019 evenals ter terechtzitting tevens het EASO COI-rapport *“Iraq – Internal Mobility”* van februari 2019 neer.

Verzoekende partij argumenteert dat hieruit blijkt dat verplaatsingen in Bagdad nog steeds worden bemoeilijkt door de talrijke checkpoints in de stad, soennitische moslims specifiek gevisieerd worden bij deze checkpoints en dat soennitische moslims die van het buitenland terugkeren naar Irak moeilijkheden ondervinden bij hervestiging.

Het betoog van verzoekende partij toont echter niet aan dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er zich een andere conclusie opdringt. Zo wordt niet betwist dat verplaatsingen in de stad bemoeilijkt worden door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), doch wordt er tevens op gewezen dat Bagdad nog steeds een functionerende grootstad is. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen. De scholen en universiteiten zijn open, en er is gezondheidszorg beschikbaar.

Verzoekende partij vestigt wel de aandacht op haar soennitische origine. Waar op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') en de door verzoekende partij bijgebrachte informatie aangenomen kan worden dat soennieten in Bagdad een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, dient echter te worden opgemerkt dat verzoekende partij niet aantoont en dat uit de voormelde informatie evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat verzoekende partij, louter ingevolge het gegeven dat zij soenniet is en ingevolge een aanwezigheid aldaar, zou dreigen te worden vervolgd of gevisieerd. Mede gelet op de in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar vermeende vrees en problemen en de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekende partij haar geloofwaardigheid niet weet te herstellen, haalde verzoekende partij bovendien geen concrete, ernstige en geloofwaardige, aan haar religie verbonden problemen aan. Verzoekende partij toont aldus niet aan dat zij louter ingevolge haar profiel als soenniet problemen zou riskeren bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS